

DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș

Biuroul de distribuire: Librăria Asociațiunii Sighet, Piața Unirii No. 25.

Apare în fiecare Duminică.

Prețul unui exemplar: 1 Leu.

Marele dar al credinții.

Virtuțile dumnezeiești, însemnătatea lor simbolică.

— Continuare —

Aceasta întrebare mai de pe urmă nu a priceput'o necredinciosul, care se depărtă încăpăținat în necredința lui. Dar Dumnezeu s'a milostivit spre dânsul, în noaptea următoare a avut un vis tainic, minunat. Trecând prin o pădure, a dat de o crișmă mică, unde află un orb din naștere, care nu văzuse niciodată lumina zilei. Indreptându-se cu vorba către acest orb, îi vorbi despre soare și despre minunile naturii.

Eu nu le pricep, nu le cuprind zise orbul, dar cred ceea ce îmi spui, eu cred că soarele este de o frumusețe încântătoare. Dacă eu n'as vrea să cred ceea ce-mi spui tu, pentru că eu nu pot pricepe, atunci tu ăi putea să zici cu tot dreptul despre mine, că eu nu sunt cu minte.

Atunci se părea că acest orb își schimbă glasul și privirea, și într'un chip poruncitor adoase:

Pilda mea trebuie să te învețe, că sunt preastrălucite și preaminunate lucruri, cari ne scapă din vederea noastră, și trec și preste agerimea minții noastre, și cari nu sunt mai puțin adevărate și mai puțin de dorit, deși nu se pot nici cuprinde, nici închipui.

Tainele credinții. Orbul și oglinda
Nici decum nu este împotriva minții a

crede tainele credinții. Bourdaloue un mare scriitor și predicator francez, scrie așa: Dacă un orb din naștere s'ar așeza înaintea unei oglinzi și i s'ar tălmăci priveliștea ce se face în aceasta oglindă: auzind aceste lucruri minunate ce ar face orbul? Și-ar întinde îndată mâinile ca să atingă chipul despre care i se grăește; și când nu ar simți sub mână decât numai cristalul sau știclea oglinzii — ar rămânea uimit, mirat, ar mărturisi și ar recunoaște că nu poate pricepe și cuprinde acel lucru, dar nu ar zice că nu poate crede ceea ce i se spune. — Așa suntem noi — întocmai ca acest orb din naștere cu privire la tainele pe cari ni le-a descoperit Dumnezeu.

Trebuința de a mărturisi credința catolică. Henric IV. Credința — care trebuie să o mărturisim pentru ca să ne mântuim sufletul, este credința adevărată, credința catolică, pe care o mărturisește Biserica adevărată a Domnului Nostru Isus Hristos. Protestanții socotesc că fiecare se poate mântui în credința sa și în orice religione: Catolicii învață dimpotrivă, adecă numai în credința cea adevărată a Bisericii catolice se pot mântui oamenii. — Astfel stând lucrurile, dacă Protestanții și pe urma lor Pocăiți — cari mărturisesc greșelile și rătăcirile Protestanților, dacă toți acestia ar fi oameni cu judecată bună, cu scaun la cap, cum

se zice, ar trebui să îmbrățișeze și să primească credința catolică, pentru ca să-și asigureze mântuirea sufletului lor. Pricina este pentru-că atunci când este vorba despre lucrul cel mai însemnat, cel mai de frunte și mai de căpetenie, omul este îndatorat să îmbrățișeze partidul cel mai sigur. Așa a judecat Henric al IV-lea regele Franței. — Acest domnitor, care la început era calvin, vrând să se întoarcă la catolicism, zise către slujitorii calvini — din secta aceasta rătăcită: „Voi învățați — că omul își poate mântui pe veci sufletul atât în Biserica catolică, cât și în Calvinism, dar Biserica Romei învață că nu este mântuire decât numai în sânul ei, așa dară eu trebuie să iau partidul cel mai sigur, și așa eu trebuie să intru în Biserica catolică a Romei“. Așa și făcu înțeleptul domnitor.

Prințesa de Wolfenbüttel. Tot acest gând l'a avut principeasa Elisaveta Caterina de Wolfenbüttel. Recunoscând dânsa adevărătatea credinții catolice, se hotărî să o îmbrățișeze, lăpădându-se de Luteranism. Dar înainte de a-și împlini planul ei, a voit ca să ceară sfat dela înseși Căpeteniile Luteranilor. Învățați din secta aceasta rătăcită adunându-se în Helmstad — au ținut sfat mare, și au hotărît următoarele: *Catolicii cu privire la substanța învățaturii nu sunt în greșală, și se pot mântui în religiunea lor*“. După acest răspuns, prințesa nu a mai stat pe gânduri, și a îmbrățișat credința Bisericii Catolice Romane.

(Va urma)

CUMPĂRAȚI

„NOUL TESTAMENT“

tradus și tâlcuit de păr. dr. Bălan
la LIBRĂRIA ASOCIAȚIUNI SIGHET
Piața Unirii No. 25.

Când va fi capătul lumii ?

(Continuare.)

Numai acelea profeții trebuie și suntem datori să le credem, cari se cuprind în sfințele scripturi. Dar după apostolul nici cele lalte nu trebuie să le desprețuim. În loc de aceasta desprețuire trebuie să le examinăm cu deamănuntul și dacă sunt raționabile și se par că vin dela Dumnezeu, în cazul acesta fără frica le putem primi.

Se pune întrebarea, cari sunt acele calități, cari pot să ne fie chezeșie, că profețiile sunt bune? La aceasta răspundem că, ca profeția să fie bună trebuie.

1. Să nu fie nimic în trinsa, ce ar contrazice ori careia din articolele credinței noastre catolice. Dacă biserica aprobă o profeție în afară din acele ce sunt cuprinse în sf. scriptura o aprobă numai în acest înțeles negativ, cumcă profeția nu contrazice învățăturilor credinței noastre.

2. Profeția trebuie să vină de la oameni sfinți, fiind că aceștia sunt conduși în mod deosebit de spiritul sfânt.

3. Dacă profețiile venind de la diferite persoane cari nu sunt în nici o legătură unul cu altul se potrivesc una cu alta. Consonanța diferitelor profeții nu poate să fie intimplare oarbă, fără dacă se potrivește cu sf. scriptură și cu învățăturile sfintei noastre biserici și indeamnă pre oameni la o mai mare râvnă în slujba Domnului, atuncea putem crede că profețiile vin de la Dumnezeu și prin urmare sunt bune.

Acuma, profețiile din secolele trecute a persoanelor sfinte despre capătul lumii pentru aceea au o însemnătate deosebită pentru ca se potrivesc de minune unele cu altele.

II. Cine a profetit ?

Din numărul destul de mare a persoanelor sfinte, cari au profetit despre capătul lumii, vom înșira pe cei mai cunoscuți:

1. Sfântul Malachia arhiepiscop din Armagi (Irlanda). A nu se confunda cu profetul Malachia, a cărui profeții sunt cuprinse în testamentul vechiu al sfintei scripturi.

Sfântul Malachia despre care vorbim noi a murit în anul 1037 d. Hr. în brațele sf. Bernardin venind din Roma dela papa de atunci (Benedict IX. 1033—1044 dr. Hr.)

și călătorind acasă în Irlanda, când trecea prin Franța de azi, a murit în brațele prietenului său sf. Bernardin. Acest stâlp al bisericii spune despre Malachia arhiepiscopul, că era un om sfânt și că avea darul profeției și de a face minuni.

2. Sfta Hildegarda, stareța mănăstirii călugărițelor benedictine din Bingen (Germania) a murit în anul 1197. Scrierile acestei sfinte au fost aprobate de autoritățile bisericești.

3. Sfta Birgitta, fata unui rege svedez, mai târziu călugăriță, a murit în Roma în anul 1373. Multe din profețiile ei deja s'au împlinit.

4. Sfta Catarina de Siena, călugăriță din ordul dominican, făcătoare de minuni. A fost o povățuitoarea papilor de atunci. A murit în 1380.

5. Sf. Amadeu (murit în Milan în anul 1482.) Sora lui a fost sfta Beatrice (a murit în 1490) ea a întemeiatăoara călugărițelor numite de neprihănița zămislire.

6. Sf. Francisc de Paula lângă Neapol. A fost calugăr și eremit, a murit în 1509. Încă în viață a săvârșit atâtea minuni, că a fost supranumit „făcătorul de minuni, al veacului XV”.

7. Bertan Holzhauser preot bavarez, a trăit în timpul războiului de 30 de ani în Tirol și în Bavaria. A murit în Bringen lângă Rin în anul 1658. Canonisarea lui — înscrierea lui între sfinți — este în curs. Deja ca copil de 11 ani a avut vedenii. El însuși spune, că explicațiile Apocalipsului despre capătul lumii le-a scris după inspirația dumnezeiască.

8. Maria Agredia stăriță spanioală, murit în anul 1665. În cartea renumită despre „Cetatea mistică a lui Dumnezeu” a adunat vedeniile ce le a avut.

9. Fericita Katarina Emmerich, murit în Dübmen (Germania) în 1824. A fost o fată de țaran, în urma s'a făcut călugăriță. Emmerich nu a știut nici cili nici a scrie. Poetul renumit german Brentano după vedeniile ei a descris patimile Mântuitorului și viața Preacuratei Fecioare și aceasta cu atâtea prezisitate, că în urma acestor vedenii multe descoperiri importante s'au produs în țara sfântă unde a trăit sfânta Familia.

10. Fericita Maria Anna Taigi, fata din Roma a murit în 1837. Trupul ei nestricat și azi se venerază în Roma în biserica sfântului Hryzogen.

Ce au profețit ?

Sf. Malachia în 112 poziții a profețit despre papii, cari vor se fie dela Papa Celestin II. care — a cărmuit biserica când a trăit sf. Malachia — până la capătul lumii.

În termeni foarte conchiși a profețit câte o notă caracteristică asupra pontifului respectiv. Aceste profeții nu au fost cunoscute vre o patru sute de ani, până când un călugăr benedictin foarte învățat, nu a dat de aceste profeții și le-a publicat într'o carte intitulată „Lignum vitae” (Pomul vieții) numele călugărului a fost Arnold Vioni.

Până la timpul calugărului, profețiile s'au potrivit foarte bine, însă dela el începând profețiile cam cu greu se pot tâlmăci, iar dela Papa Piu VII. (1775—1799) încoace iară se potrivesc de minune.

Timpul guvernării lui Piu VII. a fost profețit cu cuvintele „peregrinus apostolus” — apostolul peregrin — apostolul călător — știm despre papa Piu VII. că el ca să înduplece pe împăratul austriac Iosif II. să-și rețiege ordonanțele cu cari a știrbit libertatea cultului — a călătorit la Viena, așa dara într'u adevăr a fost un apostol călător.

Guvernarea pontifului următor — Piu VIII. 1800—1820 — este profețit prin „aquila rapax” vultur răpitor. Napoleon I. avea în pajura lui imperială vulturul legioanelor romane. Știm că acest împărat a răpit provinciile papale de la acel papă, care l'a încoronat.

„De balneis Etrurie” — din baile Etrurice — era se vină Papa următor și într'u adevăr Grigore XVI. 1831—1846 a fost de naștere din provincia italică Etruria.

Dinastia regală din Italia, are în pajura familiară o cruce. Regele Italiei ocupând în 1870 statul papal, și intrând cu forța în cetatea Roma, guvernarea papală a lui Piu IX. cu nimica nu s'a putut mai bine caracteriza, de cât prin profeția lui Malachia: „Cruce de cruce” — cruce, suferință, de la cruce.

Papa Leo XIII. a fost un talent extra ordinar, recunoscut de toată lumea, despre el s'a fost zis: lumină din cer — lumen de coelo — el mai avea în pajura familiară o stea.

Piu X. a fost caracterizat: „ignis ardens” — foc care arde — știm că sub guvernarea lui a izbucnit focul războiului mondial.

Religie depopulata — religia depopulata — s'a profetit de Malachia pentru pontificele următor Benedict XV. Luând în considerare sacrificiile viețelor omenesti din război, vom recunoaște exactitatea profetiilor.

(Va urma)

Sf. Martir Vlasie — 11 Februarie — a viețuit în veacul al III-a în cetatea Sebastia odinioară a Kapadochiei, apoi încorporată Armeniei. Din pruncie a fost evlavios și doritor de viață eternă. A învățat medicina, a înconjurat societățile profane și a păzit cea mai curată virginitate. Virtuțile lui erau atât de cunoscute încât poporul creștin la ales de episcop al Sebastiei.

Incepându-se sub Liciniu 307 persecutarea crâncenă a creștinilor, fiii sufletești a lui Vlasie l'au rugat ca să se rețeargă, deci s'a dus în muntele din apropiere și acolo și-a căutat o locuință într'o peștere, unde continuu s'a rugat pentru pacea bisericii. În peșterea aceea aveau dătină să se culce fiarele selbatice și după ce a cuprins'o Sf. Vlasie, fiarele s'au așezat lângă dânsul fără să-i facă ceva, ba s'au îmblânzit într'atăta, încât a ascultat de dânsul ca și leii de Sf. Pavel eremitul.

Comandantul suprem al Sebastiei cu nume Agricola persecuta în mod selbatic pe creștini, a poruncit deci să aducă fiare sălbatică, ca să fie aruncați creștinii înaintea aceloră. Ostașii s'au dus în munte și fiarele le-au aflat adunate în jurul Sf. Vlasie și nu au cutezat a le prinde, deci s'au reintors raportând guvernatorului cele văzute, atunci guvernatorul a dispus să-l aducă pre Vlasie.

Au mers ostașii la Vlasie și iau spus porunca. Sf. Vlasie s'a sculat și în numele lui Ius a pornit cu dânsi.

Mergând pe cale, Dumnezeu l'a învrednicit cu mai multe minuni. Au adus la dânsul bolnavi și binecuvântându-i îndată s'au vindecat. Un prunc a inghițit os de pește și zădarnică a fost silința medicilor ca nu l'a potut scoate Sf. Vlasie făcând pe gura pruncului semnul Sf. Cruci a scos osul. De atunci se onorează Sf. Vlasie ca patronul celor cu durere de grumaz.

Sosind în cetate, s'a dus înaintea lui Agricola, care l'a salutată astfel: „Să fii binecuvântat bunule Vlasie pre care te iubesc dumnezeii.“ La ce Vlasie a răspuns: „fi binecuvântat bunule Agricola, dar numai așa, dacă te vei lăpăda de zeii tăi, cari nu sunt Dumnezeu ci diavoli.“ Pentru aceste cuvinte a fost bătut, chinuit și decapitat.

Poșta redacțiunii.

Părintelui dela B. Am primit cele trimise. S'au luat măsuri, ca cele dorite de Dv. să se îplinească în tocmai. Sincere mulțumiri și cordiale salutări!

Păr. Iul. S. în H. G. S'au făcut dispoziții pentru îndreptarea celor cerute. Nu cumva chiar pela dv. să se fie făcut ceva greșuri referitor la expediția revistei noastre? De altcum colaborarea Dv. este bine primită în redacția noastră. Vă salutăm pe ambii cu sinceră dragoste.

La **Librăria Asociațiunii** (Sighet, Piața Unirei No. 25) se găsesc tot felul de tipărituri sficioase. Tot aici se pot comanda extrase matriculare pentru oficiile parohiale.

Calendar săptămânal.

6 — 12 Februarie 1927.

6. **Dumineca.** Cananencei. Ev. d. Mat. 15, 21. P. Vucol ep.
7. **Luni.** P. Partenie.
8. **Marți.** Teodor Strat.
9. **Mercuri.** M. Nichifor.
10. **Joi.** M. Haralamp. † 202. d. H.
11. **Vineri.** M. Vlasie.
12. **Sâmbătă.** P. Meletie.